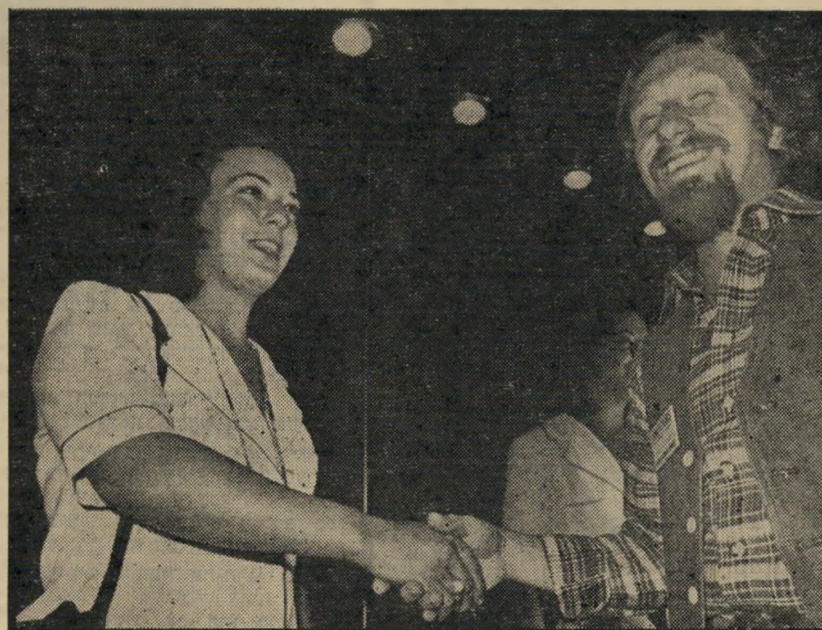

אחרי המיליונר

הקורקבן

הגיע פרי זגנר מלונג-איילנד. הוא, אומנם היה נחמד מאד, ובשייחחנו במעלית-המלון סיפר לי עד כמה הוא נלהב מארצנו, אך כאשר בנעלי הפלספורמה הענקיות שלו, החלטתי למצוא מישהו אחר וחזרתי לאולם הדיסקוטק.

שניסו לשחד את עובדי המלון שיתנו להם להיכנס. הנשף עמד להיערך רק בשעה תשע. הייתי חדורת ביטחון-עצמי. ידעתי איך אני נראית, והיתה לי ההרגשה כי הפעם אתפוס אותו.

תרגיל

הבדידות

כ אשר התרגננו עיני לשפע האורות הזוהרים שבלובי, נסוגתי לאחור מרוב הפתעה. המקום היה מלא עד אפס מקום רווקות ישראליות מצווחות בכל הגילים, מפורסכות מכף רגל ועד ראש. שניסו למצוא כרטיס לדיסקוטק במחיר 60 לירות. הן עברו מאמריקאי אחד לשני, מפקיד-קבלה למישהו, ולולא ידעתי לאן הגעתי, הייתי חושבת שאני נמצאת במכירה פומי בית או בכניסה למיגרש כדורגל. "אני מוכנה לתת 500 לירות לכרטיס!" הכריזה אשה כבת 40, שהכרתיה משנה שעברה.

"550 לירות!" מיהרה אחרת להציע. "תן לי להיכנס, חמודי, לא תפסיד!" הבטיחה אחרת.

לפני שהספקתי להגיד "ג'ק רובינסון", התחילו הישראליות להידבק אל האמריקאים, כאילו אף פעם בחייהן לא ראו אמריקאי. לפתח המלון הגיעה אותה שעה תיגבורת של כ-100 רווקים ישראליים, הדורים בלבדם, שהזמנו עליידי המאר-גנת, שעל סמך נסיגה מהשנה שעברה ידעה כי מיספר הנשים יהיה גדול ממיספר

הגברים, ושרצתה לקדם את פני הרעה. לדעתי היא נכשלה — המקום דמה יותר לשוק עבדים מאשר ללובי של מלון מהודר: קטעי שיחות, שקלטה אוזני, היו בערך כאלה: "אתה אמריקאי?" — "כן כמה אתה?" — "כמה זמן תהיה בארץ?" — "אתה פנוי?" — "את נשואה?" — "מה המיקצוע שלך?" — "יש לך מכונית?" — "אתה רוצה לגור בארץ?"

לא האמנתי. איך הן מעוותות האם הן כליכך מיואשות? ישר לעניין, בלי שום הקדמות הן שואלות לגילו, למשכורתה, וכבר בחמש הדקות הראשונות של השיחה הן מתכננות את עתידן הוורוד בחיקו של האמריקאי.

חשבתי בקדחתנות. ניסיתי להיזכר בספר המדבר על צורות הפנייה לבני-הנוג, והתר-לטתי לפתוח בתרגיל מיספר אחד: "תרגיל הבדידות" — אני אתפוס לעצמי פינה שק" טה בלובי, ואראה בודדה. הוא כבר יגש אלי, זה בטוח.

מצאתי בקושי פינה בודדת ליד אחד השולחנות, וניסיתי להתיישב, אך אבוי, לא הבאתי בחשבון את העובדה שאני לובשת את המכנסיים של אמא שלי. הם פשוט לא היו מתוכננים לתרגיל מיספר אחד. ברגע שהתיישבתי, שמעתי מין "קראק" מאיים.

התרוממתי בוהירות ושעטתי אל השיי-רותים, כדי לבדוק את מידת-הנוק. לשימי-חתי, עמדו המכנסיים בנטל. בחנתי את דמותי במראה. נשמתי כמה נשימות עמר-קות, ועשיתי תרגיל בשיכונע-עצמי: "עוד לא אבדה תיקי-וותנו!" שיכונעתי את עצמי ויצאתי.

מי היא ברנדה?

האם הצעיר האמריקאי המקריח והמזוקן, הציע לצלם המערכת ציון ציפריס לרקוד עימו, וזאתה בו ברצינות? או שרק חמד לו לצון, ומשנענה בשליה חיבק אחת החתיכות בדרך.

וימינה, כמו לפני חציית כביש. והנה — מציאה! אף אחת לא ראתה, חוץ ממני. הם עמדו שם בדיוק ליד המעלית. רק שניהם. אמריקאים עם מיבטא אמריקאי בולט, והופעה של עורכידין או ביונס-מאן.

"מה פיתאום

להתחתן?"

כ אן מזאתי בדייקנות אחרי הוראות ספריי-הבלשים: חיכיתי עד שהמעלית תגיע ורגע לפני שנסגרה הדלת מאחרי (המשך בעמוד 42)

הפעם החלטתי לשנות את הטאקטיקה ולעבור לתרגיל מיספר שלוש: "הכניסה המרשימה". אחכה עד שכולם יכנסו אל הדיסקוטק, ואז אופיע בפתח במלוא הדרי. אחכה עד שכל המבטים יופנו לעברי, אכנס לאט-לאט, באיטיות משגעת, וההצלחה תהיה מובטחת. כך, על כל פנים, כתוב בספר. אבל זה קורה רק בסרטים או ב-ספרים, או שאיני די מאומנת. כשעמדתי בפתח הדיסקוטק ראיתי שאני לא החכמה היחידה. יש עוד בחורות המכירות את הספר.

ריחות הבשמים והתמרקים סיחררו את ראשי, המסוהרר בלאו הכי, הסת-כלתי גואשות שמאלה וימינה, ושוב שמאלה

ישר למיטה זהו תרגיל שרק רווקות מושבעות כמוני מאומנות בביצועו. רגע קט עוד עמדתי במעלית משוחחתי עם שני האמריקאים, ובמישנהו כבר ישבתי בחדרם של ברני (מימין) ובוב ולקחתי את כתובתייהם.

